

U.M. 0198 București

Nr. 1136707 din 28.04.2015

DOMNULE PREȘEDINTE,

Serviciul Român de Informații reprezentat de Oficiul Juridic - Unitatea Militară 0198 București, cu sediul în str. General David Praporgescu nr. 24-26, sector 2, în conformitate cu dispozițiile art. 61 și art. 62 Cod proc. civ., formulează:

CERERE DE INTERVENȚIE PRINCIPALĂ

În cadrul acțiunii formulate împotriva pârâtului:

- *Autoritatea Națională Pentru Administrare și Reglementare în Comunicații* cu sediul în București, str. Delea Nouă nr. 3, din Dosarul nr. 7430/2/2014,

de către reclamanta:

- *SC Enigma-System.Net SRL* cu sediul în București, sector 1, Piața Charles de Gaulle nr. 15, clădirea Charles de Gaulle Plaza, et. 3, birou 324, prin care vă rugăm:

- **Să admiteți, în principiu, această cerere de intervenție principală și să dispuneți introducerea noastră ca parte în această cauză;**

- **Să respingeți cererea de suspendare a prevederilor Deciziei președintelui ANCOM nr. 987/2012 privind regimul de autorizare generală pentru furnizarea rețelelor și a serviciilor de comunicații electronice, criticate de reclamantă;**

- **Să admiteți excepția lipsei de interes a capetelor de cerere referitoare la anularea art. 4 alin. (2) și (3) și a art. 9 din Decizia președintelui ANCOM nr. 987/2012, precum și a capitolului 3.8. *Interceptarea comunicațiilor și a capitolul 2.3 "doar aspectele referitoare la dreptul de acces pe proprietăți"*, din Anexa nr.1 la Decizia președintelui ANCOM nr. 987/2012;**

- Să respingeți ca inadmisibilă cererea de sesizare a Curții Constituționale cu privire la neconstituționalitatea dispozițiilor art. 7 alin. (2) și art. 8 alin. (2) lit. e) și k) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr.111/2011

- Să respingeți cererea de anulare a dispozițiilor normative mai sus menționate.

Chestiuni prealabile:

Aspecte privind calitatea de reprezentant a Unității Militare 0198 București

În condițiile art. 26 și 28 din Decretul nr. 31/1954 coroborat cu art. 1 din Decretul C.P.U.N. nr. 181/1990, Serviciul Român de Informații s-a înființat și a dobândit personalitate juridică context în care prin efectul art. 34 din Decretul nr. 31/1954 și art. 25 alin. (3) din Legea nr. 14/1992 anumitor unități militare ale Serviciului le-a fost acordată personalitatea juridică specială, respectiv dreptul ordonatorilor de credite de a angaja, lichida și ordonanța cheltuieli pe parcursul exercițiului bugetar, în limita creditelor bugetare aprobate.

Astfel, art.25 alin.(3) din Legea nr.14/1992 privind organizarea și funcționarea Serviciului Român de Informații prevede că „unitățile Serviciului Român de Informații, ai căror comandanți au calitatea de ordonatori terțiari de credite, sunt stabilite prin ordin al directorului Serviciului Român de Informații, au personalitate juridică și utilizează creditele bugetare care le-au fost repartizate.”

Totodată, potrivit art.21 alin.(3) din Legea nr.500/2002 privind finanțele publice, cu modificările și completările ulterioare, „ordonatorii terțiari de credite utilizează creditele bugetare ce le-au fost repartizate numai pentru realizarea sarcinilor instituțiilor pe care le conduc, potrivit prevederilor din bugetele aprobate și în condițiile stabilite prin dispozițiile legale.”

În conformitate cu regulile mandatului instituite de art. 36 din Decretul nr. 31/1954, transpuse în prezent în art. 209 Cod civil, Unitatea Militară 0198 București – Oficiul Juridic este singura unitate abilitată să asigure **reprezentarea intereselor instituției în litigiile aflate pe rolul instanțelor din capitală sau din țară**, în care unități ale Serviciului Român de Informații au fost chemate în judecată.

Competența de reprezentare este dată de dispozițiile alin.(1) al art.25 din Legea nr.14/1992: “În componența Serviciului Român de Informații intră unități și subunități, în concordanță cu specificul activității sale, echivalente structurilor din ministere”.

În aplicarea acestor dispoziții legale, prin Regulamentul de funcționare a Serviciului Român de Informații, **unitatea noastră a fost abilitată să desfășoare activități specifice oricărui Oficiu Juridic, și implicit să asigure reprezentarea juridică a tuturor unităților din compunerea instituției.**

În acest sens, în ordinul de linie al Serviciului Român de Informații prin care unitatea noastră este abilitată să reprezinte în instanță toate unitățile din compunerea Serviciului Român de Informații s-au menționat următoarele:

“Art.2 – Activitatea de contencios și de apărare, în justiție, a intereselor legale ale instituției, este organizată și coordonată de **Direcția Juridică (n.n. U.M. 0198 București)** - Oficiul juridic și se realizează de către:

a) consilierii juridici din cadrul structurii specializate a Direcției Juridice, care au competență generală în acest domeniu;

b) consilierii juridici de la anumite secții județene de informații, **desemnați de șeful Direcției Juridice**, cu acordul șefilor unităților din care fac parte, în limitele competențelor materiale și teritoriale stabilite de acesta.

(2) **Consilierii juridici** prevăzuți în alin.(1) **reprezintă Serviciul Român de Informații, exclusiv în scopul apărării intereselor legale ale acestuia, în fața instanțelor judecătorești, în relațiile cu alte autorități sau instituții publice, cu notarii publici, executorii judecătorești, precum și cu alte organizații publice sau private ori cu persoanele fizice, pe baza și în limitele delegației semnate de șeful Direcției Juridice cu respectarea prevederilor art.5 alin.(2) din prezentele instrucțiuni."**

Mai mult, învederăm că **reprezentarea intereselor instituției** în litigiile aflate pe rolul instanțelor din capitală sau din țară **de către Unitatea Militară 0198 București – Oficiul Juridic constituie informație de interes public**, potrivit art. 2 din Legea nr. 544/2001 *privind liberul acces la informațiile de interes public, fiind publicată pe site-ul oficial al instituției noastre (www.sri.ro).*

În aceeași ordine de idei, vă învederăm că în cadrul oricărei instituții publice funcționează un **Oficiu Juridic care are ca atribut exclusiv reprezentarea instituției în instanță, indiferent dacă este chemată în instanță o sucursală sau în cazul instituției noastre, o altă unitate.**

În consecință, vă adresăm rugămintea să luați act de faptul că îndeplinirea actelor procesuale urmează să se facă la sediul Serviciului Român de Informații – Unitatea Militară 0198 București, în **strada general David Praporgescu nr. 24 - 26, sector 2, București.**

DEZVOLTĂRI

Conform art. 61 Cod pr.civ. care reglementează intervenția voluntară a altor persoane ce pot lua parte la judecată, *oricine are interes poate interveni într-un proces care se judecă între părțile originare*, intervenția având o natură principală atunci când intervenientul pretinde pentru sine, în tot sau în parte, dreptul dedus judecății sau un drept strâns legat de acesta.

De asemenea, la art. 64 se precizează că după ascultarea intervenientului și a părților, instanța se va pronunța asupra admisibilității în principiu a intervenției, printr-o încheiere motivată.

Pornind de la aceste aspecte teoretice considerăm că cererea noastră de intervenție principală îndeplinește cerințele esențiale ale intervenției voluntare, care caracterizează oricare dintre formele acesteia, și anume: existența unui proces în curs de desfășurare, calitatea de terț față de părțile originare, inițiativa introducerii în proces a terțului să aparțină acestuia și invocarea de către terț a unui interes propriu.

Dacă, în ceea ce privește certitudinea existenței unui proces în curs de desfășurare și calitatea noastră de terț, împrejurările de fapt sunt evidente și nu necesită argumentări suplimentare, referitor la existența unui interes propriu dorim să facem următoarele precizări:

Obiectul acțiunii în care dorim să intervenim, astfel cum el a fost formulat și motivat de către reclamantă, privește anularea unor dispoziții normative cuprinse într-o ordonanță emisă de Guvernul României și o decizie a președintelui ANCOM, **dispoziții care se referă la activitatea de interceptare a comunicațiilor.**

În concret, se solicită anularea prevederilor capitolului 3.8 *Interceptarea comunicațiilor* din Anexa nr.1 Deciziei președintelui ANCOM nr. 987/2012 privind regimul de autorizare generală pentru furnizarea rețelelor și a serviciilor de comunicații electronice, precum și a art. 8 alin. (2) lit. k) din OUG nr. 111/2011 privind comunicațiile electronice, unde se menționează obligațiile care revin furnizorilor de comunicații electronice în legătură cu **interceptarea legală a comunicațiilor de către autoritățile și instituțiile abilitate în acest sens.**

Or, aceste dispoziții normative care privesc în mod direct activitatea de interceptare legală a comunicațiilor, au o implicație nemijlocită asupra activității desfășurate de instituția noastră, care, potrivit art. 8 din Legea nr. 14/1992 privind organizarea și funcționarea Serviciului Român de Informații, este autorizată să dețină și să folosească mijloace adecvate în scopul obținerii, verificării, prelucrării și stocării informațiilor privind securitatea națională.

În exercitarea atribuțiilor legale, activitățile specifice desfășurate de Serviciul Român de Informații pentru culegerea de informații relevante în planul securității naționale includ și **interceptarea și înregistrarea comunicațiilor electronice**, efectuate sub orice formă, așa cum se menționează în mod explicit la art. 14 alin. (2) din Legea nr. 51/1991, sens în care au fost dezvoltate capacități specifice îndeplinirii acestei atribuții.

Astfel, Serviciul Român de Informații asigură punerea în executare a actelor de autorizare a restrângerii exercițiului unor drepturi sau libertăți fundamentale pentru apărarea securității naționale și desfășurarea instrucției penale, în concordanță cu dispozițiile art. 53 din Constituția României și ale art. 8 din Legea nr. 51/1991 privind securitatea națională a României, prin care instituția noastră este desemnată ca fiind singurul organ de stat specializat în materia informațiilor pentru realizarea securității naționale, din interiorul țării.

Prin urmare, întrucât obiectul acestui litigiu privește dispoziții normative care asigură mijloacele necesare asigurării procesului de cunoaștere, prevenire și înlăturare a amenințărilor interne sau externe ce pot aduce atingere securității naționale a statului român, activități ce cad în răspunderea instituției noastre, rezultă interesul nostru propriu și legitim în participarea la acest proces.

➤ **Cu privire la respingerea cererii de suspendare a unor prevederi din Deciziei președintelui ANCOM nr. 987/2012.**

În fapt, reclamanta își începe cererea de chemare în judecată solicitând suspendarea prevederilor contestate ale actului normativ (probabil referindu-se la Deciziei președintelui ANCOM nr. 987/2012), declarând că invocă urgența prevenirii pagubelor iminente.

Această solicitare a rămas făcută doar la nivel enunțiativ, ea nu a fost însoțită de nicio argumentație, nu s-a făcut nicio precizare referitoare la natura *pagubelor iminente* sau la posibilitatea lor de a exista și nici referitor la justificarea caracterului de urgență asociat măsurii procesuale de suspendare a actului normativ.

În drept, potrivit dispozițiilor art. 14 din Legea nr. 554/2001, **doar în cazuri bine justificate și pentru prevenirea unei pagube iminente, după sesizarea, în condițiile art. 7, a autorității publice care a emis actul sau a autorității ierarhic superioare, persoana vătămată poate să ceară instanței competente să dispună suspendarea executării actului administrativ unilateral până la pronunțarea instanței de fond.**

Or, în susținerea acestei cereri reclamanta nu a făcut dovada că sunt îndeplinite exigențele procedurale care să permită încuviințarea unei astfel de măsuri procesuale. Pentru a înlătura, chiar și temporar, regula executării imediate și din oficiu a actului administrativ care se bucură de prezumția de legalitate, instanța nu poate aprecia arbitrar necesitatea unei astfel de măsuri, ci doar prin raportare la probele administrate în cauză, care trebuie să ofere suficiente indicii aparente de răsturnare a prezumției de legalitate, iar îndoiala serioasă asupra legalității actului administrativ trebuie să fie evidentă, să poată fi decelată cu ușurință printr-o cercetare sumară a aparenței dreptului, întrucât nu este permisă prejudecarea fondului litigiului.

În egală măsură, referitor la condiția pagubei iminente definite la art. 2 alin. (1) lit. ș) din Legea nr. 554/2004 ca fiind prejudiciul material viitor și previzibil sau, după caz, perturbarea previzibilă gravă a funcționării unei autorități publice sau a unui serviciu public, trebuie să fie evidențiate circumstanțe clare și evidente referitoare la producerea unui astfel de prejudiciu.

Față de considerațiile învederate, întrucât cererea de suspendare a prevederilor actului normativ atacate nu îndeplinește condițiile speciale stabilite de art. 14 din Legea nr. 554/2001, rugăm onorata instanță să respingă această cerere ca neîntemeiată.

➤ ***Cu privire la excepția lipsei de interes a capetelor de cerere referitoare la anularea art. 4 alin. (2) și (3) din Decizia președintelui ANCOM nr.987/2012 și a art. 9 și capitolul 2.3 din Anexa nr.1 din Decizia președintelui ANCOM nr. 987/2012, "doar aspectele referitoare la dreptul de acces pe proprietăți".***

Aceste dispoziții normative referite de reclamantă se referă, pe de o parte, la persoanele care furnizează exclusiv pentru nevoi proprii rețele sau servicii de comunicații electronice (art. 4 alin. (2) și (3)) și la dreptul furnizorilor de rețele ori de servicii de comunicații electronice de a avea acces pe proprietăți și de a negocia acorduri de acces sau de interconectare (art. 9 și capitolul 2.3 din Anexa nr.1).

Or, conform Certificatul-tip de furnizor de rețele sau de servicii de comunicații electronice nr. SC-DEASRN-27091/11.12.2014, reclamanta este autorizată să furnizeze rețele publice de comunicații electronice și servicii de comunicații electronice destinate publicului.

Prin urmare, în ceea ce privește aplicabilitatea art. 4 alin. (2) și (3) din Decizia președintelui ANCOM nr.987/2012, este evident că aceste dispoziții normative nu îi sunt aplicabile reclamantei, întrucât, ele se referă în mod strict doar la cei care furnizează servicii de comunicații pentru nevoi proprii și nu pentru public.

În acest sens, arătăm că obiectul acțiunii în contencios administrativ este configurat de prevederile exprese ale art. 52 din Constituția României și ale art. 1 din Legea nr. 554/2004, în sensul că poate sesiza instanța de contencios administrativ pentru anularea unui act administrativ, doar persoana care consideră vătămată într-un drept sau un interes legitim.

Astfel condiția existenței și actualității interesului în promovarea unei acțiuni civile, este dublată în cazul acțiunii în contencios administrativ de existența unui interes legitim pentru a solicita anularea actului administrativ, sancțiunea nulității actului urmând a fi aplicată numai sub condiția existenței unei vătămări produse reclamantei într-un drept subiectiv sau interes legitim privat.

Dar, în speța pendinte, reclamanta nu poate justifica vreun interes în anularea dispozițiilor normative menționate, întrucât, acestea fie nu îi sunt aplicabile, fie privește acordarea unui drept și nu vătămarea dreptului.

Pe de altă parte, criticarea dreptului furnizorilor de rețele sau de servicii de comunicații de a avea acces pe proprietăți și de a negocia acorduri de acces sau de interconectare și solicitarea anulării acestui drept, este în

măsură să creeze o reală vătămare a interesului celorlalți furnizori care acum beneficiază de acest drept și a căror activitate ar putea fi afectată astfel.

Realizând faptul că acțiunea promovată este deficitară în raport de justificarea unui interes, reclamanta încearcă să explice manifestarea unui *interes public vital pentru respectul legalității în viața comunității*, dorind să clarifice drepturile și obligațiile furnizorilor de servicii de comunicații, precum și metodele și actele normative referitoare la interceptarea comunicațiilor.

Dincolo de faptul că este greu de înțeles cum poate fi clarificată o reglementare normativă printr-o acțiune de anulare a acesteia, trebuie să constatăm că, potrivit art. 8 alin (1¹) din Legea nr. 554/2004, persoanele fizice și persoanele juridice de drept privat pot formula capete de cerere prin care invocă apărarea unui interes legitim public **numai în subsidiar, în măsura în care vătămarea interesului legitim public decurge logic din încălcarea dreptului subiectiv sau a interesului legitim privat.**

Prin urmare, dincolo de asumarea unui interes public, reclamanta trebuie în continuare să justifice și existența unui interes legitim privat care să o îndreptățească în promovarea unui litigiu individual dedus judecății și circumscris pretenției concrete a reclamantei.

Pe cale de consecință, întrucât reclamanta nu poate justifica niciun interes legitim privat în contestarea dispozițiilor normative precizate, **rugăm onorata instanță să admită excepția lipsei de interes a capetelor de cerere referitoare la anularea art. 4 alin. (2) și (3) din Decizia președintelui ANCOM nr.987/2012 și a art. 9 și capitolul 2.3 din Anexa nr.1 din Decizia președintelui ANCOM nr. 987/2012, "doar aspectele referitoare la dreptul de acces pe proprietăți".**

➤ ***Cu privire la respingerea cererii de sesizare a Curții Constituționale referitoare la neconstituționalitatea dispozițiilor art. 7 alin. (2) și art. 8 alin .(2) lit. e) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr.111/2011.***

Potrivit art. 29 din Legea nr. 47/1992 *privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale*, Curtea decide asupra excepțiilor ridicate în fața instanțelor judecătorești privind neconstituționalitatea unei legi sau ordonanțe ori a unei dispoziții dintr-o lege sau dintr-o ordonanță în vigoare, care are legătură cu soluționarea cauzei în orice fază a litigiului și oricare ar fi obiectul acestuia.

De asemenea, se precizează că dacă excepția este inadmisibilă, fiind contrară prevederilor alin. (1), (2) sau (3), instanța respinge printr-o încheiere motivată cererea de sesizare a Curții Constituționale.

Prin urmare, înainte de a sesiza Curtea, instanța trebuie să analizeze dacă excepția îndeplinește condițiile de admisibilitate prevăzute de lege, printre acestea regăsindu-se și condiția ca dispoziția din lege sau ordonanță criticată pe motiv de neconstituționalitate să aibă legătură cu soluționarea cauzei.

Or, în cazul dispozițiilor art. 7 alin. (2) și art. 8 alin. (2) lit. e) și k) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr.111/2011, acestea nu au legătură cu soluționarea cauzei întrucât, pentru motivele arătate la punctul precedent, reclamanta nu justifică niciun interes în contestarea unor astfel de dispoziții normative.

Astfel, art. 7 alin. (2) din OUG nr. 111/2011 se referă la persoanele care furnizează **exclusiv** pentru nevoi proprii rețele sau servicii de comunicații electronice, iar art. 8 alin. (2) lit. e) din același act normativ este criticat din perspectiva dreptului furnizorilor de rețele ori de servicii de comunicații electronice de a avea acces pe proprietăți, aspecte ce nu pot justifica exigența interesului legitim privat al reclamantei pentru promovarea unei acțiuni în fața instanței de contencios administrativ.

Pentru aceste motive solicităm respingerea cererii de sesizare a Curții Constituționale referitoare la neconstituționalitatea dispozițiilor art. 7 alin. (2) și art. 8 alin. (2) lit. e) și k) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr.111/2011.

În drept, invocăm dispozițiile art. 61 și art. 62 Cod proc.civ, Legea nr. 51/1991, Legea nr. 14/1992, OUG nr. 111/2011, Decizia președintelui ANCOM nr. 987/2012.

În probațiune, solicităm proba cu înscrisuri și alte probe admise de lege.

Depunem prezenta cerere în exemplarele necesare comunicării părților împrocesuate.

Cu deosebită stimă,

Șeful Unității,

Domnului Președinte al Curții de Apel București